

(המשך מעמוד 57)

מעצר שלושה חודשים וחצי באשמת סחיטה עד שהתברר כי הוא חף מפשע, ועל-כן שילם כבר לחברה הרבה יותר מהמגיע ממנו גם לי מקרה הסמים.

המישפט הגיע לסימומו כאשר הי שופט הרשיע את אנג'ל לפי הור דאתה, והטיל עליו עונש של קנס בלבד, ללא מאסר. ואז פנה לתלמי מידים ושאל אותם אם יש להם שאלות. הוויכוח שהתלקח היה ער מאוד. התלמידים, ששמעו מפי הי שופט כי סמים הם הסרטן האוכל בגוף החברה שלנו, שאלו בתמיהה מדוע לא הטיל השופט מאסר בפועל על הנאשם אנג'ל. אך השופט הסי ביר להם כי גם בענישה יש פורר פורציות מסוימות, וכמות קטנה של חשיש אינה מצדיקה במקרה זה מאסר של ממש.

כבת עינו

רחמי השופט גרמו

לשיחרור הנאשם

הזקוק בעיניו

תמיר קובי (19) נעצר על-ידי המיטרה במהלך מיבצע טיהור העסקים מסוחרים-סמים. כעבור זמן קצר הוגש נגדו כתב-אישום על

סיפורו של

יוסף מלך,

שניסה לשדוד

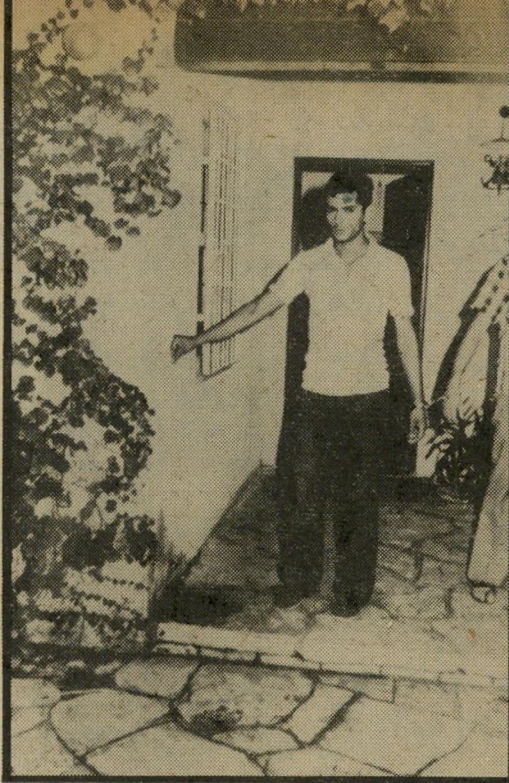
את הקבלן

אברהם פילץ

זוהי עדותו של יוסף מלך, שהפך עד מדינה במישפט נגד משה אשר וחיים קרוש (פי"ץ), הנאשמים כי בתחילת יוני פרצו לביתו של אברהם פילץ ברמת-השרון, וניסו לשדודו.

העדות ניתנה בבית-המישפט בפני השופטים חנה אבנור, נחמי יה בר וישראל גלעדי. בתשובה לחקירתם של התובעת פנינה דבורין והסניגורים אריה שרעבי ומשה מרוז.

ה ייתי משתמש בלבן עם אורי בן יקיר ברמת-השרון.

פעולה מפורטת, השיגו ציוד, נשק ומידע מפורט על הבית ויושבויו. בתחילה ניסו להיכנס לבית דרך הי דלת, אולם בפעם השנייה פרצו סורג ונכנסו לדירה.

סיפר יוסף מלך, שהפך להיות עד-מדינה נגד שני חבריו. השלושה ערכו יחד תוכנית ומשה מרוז.

ניסיתי לשדוד מיליוני!

כובעים על הפנים. כשהיו פותחים את הדלת הייתי מיד מוריד את הכובע על הפנים, ואז לא היו מזהים אותי.

סיור כתובות

אנו לבית אחרי שגנבנו מכונית. בחודש מאי, בערך חודש לפני הנסיון השני, הגענו בשעות אחר-הצהריים, היו לנו שני אקדחים ועוזר. יצאנו מהמכוני ניח ועמדנו ליד דלת-הכניסה. אני דפקתי בדלת ומישהו שאל "מי זה?" ואני עניתי: "צבא". אחרי כמה דקות חזרה האם ושאלה מי זה? ואמרתי שזה סיור כתובות מהצבא, ובאנו לשרית. היו לי כל הפרטים שלה. האמא קראה לי שרית, אבל כששמעתי את המפי תח מסתובב במגעול, ראיתי פתי אום שאני לבד על יד הדלת, הי שניים הסתלקו. אז נכנסתי גם אני לאוטו ועוד שמעתי את שרית שר אלתי "מה קרה ומי היה כאן?"

עשינו סיבוב וחזרנו. חשבנו שי מישהו יפתח את הדלת ואנחנו ניכנס יחד איתו. ישבנו וחייכנו עד שמונה בערב, ואף אחד לא יצא ולא נכנס. אז נכנסנו לחצר האחורית וסגרנו את הגז. חשבנו שאחרי החדשות בטלוויזיה מישהו ירצה לעשות קפה, ניראה שהגז לא דולק ואז יצא לברר מה קרה. אבל אף אחד לא יצא. אז נסענו מהמקום.

פלסטרים ואקדחים

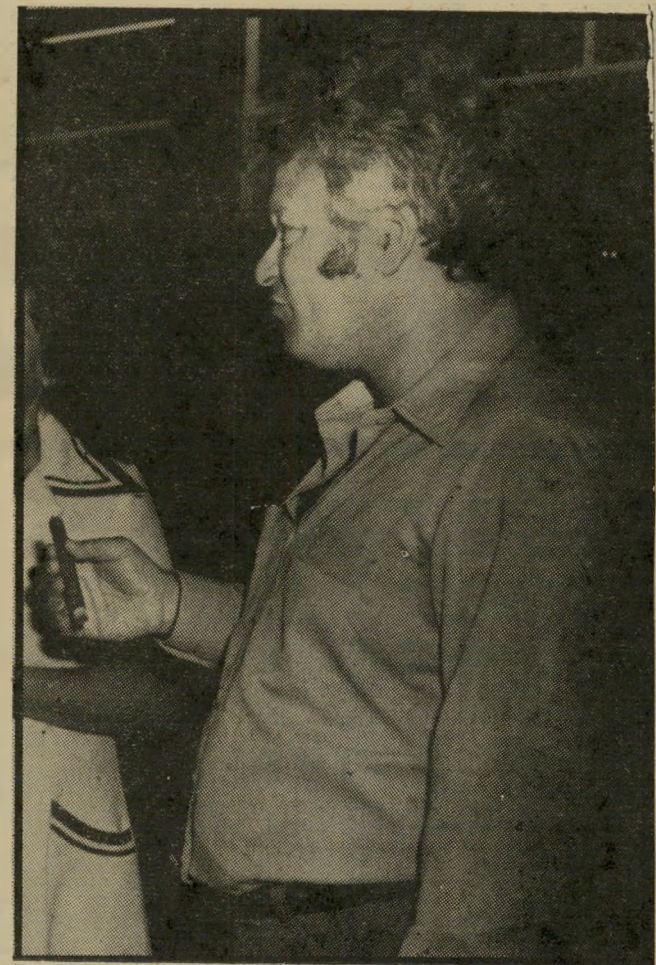
הרכב הראשונה גנבנו את אותו. בפעם השניה גנבנו את הי מכונית מיד לפני השוד. כי אם עושים פעולה אחר-הצהריים אי אפשר לגנוב מכונית לאור היום, אז כדאי להכין מראש. אם יוצר אים לפעולה בלילה, לא כדאי לי הסתכן בגילוי על-ידי גניבה קר דמת. ועושים הכל יחד. הפעם החר לסנו גם כן ללבוש מדים מעל הי

קבענו על אחוזים, אבל הוא היה מקבל לפי הכסף שהיינו מוצאים. אם היה רק 100 אלף, הוא עוד היה צריך להוסיף לנו, כי זה לא סכום. אח"כ אורי נסע להולנד, ולא השאיר כתובת ממש. הוא רק אמר שאכתוב לדואר המרכזי בי אמסטרדאם, והוא יבוא מידי פעם לבדוק אם יש דואר בשבילו.

500 לירות לאצבע

ה יכרתי את אורי ואת רמת-השרון כיוון שהייתי מוכר שם חשיש. אני עצמי הייתי משתמש בחשיש ואחר-כך גם בהרואין. לקחתי הרואין אולי שלושה חודשי שים. לפני כשמונה חודשים הפי סקתי השתמשתי בכמות של חצי גרם עד גרם ליום. לא הייתי מוז ריק; הייתי שואף את ההרואין. זה היה עולה אז בערך 2500 לירות גרם. והייתי צריך בערך 75 אלף לירות לחודש. הייתי חייל בשירות חובה ולא היה לי כסף, אז התחלתי למכור סמים ברמת-השרון. הייתי קונה כיף מפיץ (חיים קדוש) ומשה (אשר) ומוכר ברמת-השרון, ולי היה הקומיסיון. יש אנשים שמוכנים לשלם חמש מאות לירות יותר לאצבע, אם מביאים להם את זה הביתה. אחרי כך זה מכרתי לבן ברמת-השרון, ככה זה, אתה מתקדם. בסדר, היי תי עובד בזה, עשיתי עבירות של סמים, נגמור כבר את הסיפור הזה עם הסמים.

אחרי שקיבלתי מאורי את הי אינפורמציה על הבית של פילץ, הלכתי למשה, כי חשבתי שאני צריך שותף. אבל הוא אמר לי שיש לו שותף, פיץ, ושאל אם אני מסכים. הסכמתי וואו תיכנסו את העניין. התיכנון הראשון היה לבוא לשם ביום, כאליו שאנחנו בסיוור כתובות ממילואים. עשיתי סיורים כאלה בשרותי הצבאי, וי ידעתי שבאים לאנשים הביתה לבדוק אם הפרטים שלהם לא השר תנו. אני הייתי צריך להיות הקר קצין זה יותר אמין. היינו צריכי כים ללבוש מדים, ולשים את הי

בעל הבית

אברהם פילץ ישן כל זמן הפריצה. חדר-השינה של ההורים נמצא בקומה השנייה שם נמצאת הכספת שרצו לשדוד. על-פי המידע היו בה חצי מיליון דולר. של הבית יש כספת. הוא אמר, שהחבר סיפר כי אף פעם לא ראה כלי-כר הרבה כסף כמו שיש שם. ושכספת יש דולרים מסודרים בחבילות אולי בחצי מיליון דולר. לא סיכמנו בינינו כמה הוא יק בל, אבל הוא תיאר את הבית וי אמר שכיוון שזו כספת, זה חייב להיות שוד ולא פריצה סתם. לא

פרקדיט מקרין כלב-נחיה בתא

מכירת חשיש לשוטר מוסוה. לי דברי כתב-האישום מכר קובי את הסם בכמה הזדמנויות.

מדיניות בתי-המישפט. כפי שי הוכתבה על-ידי בית-המישפט העליון, היא לעצור סוחרים-סמים עד תום ההליכים המישפטיים נגד דם. ואמנם, גם במקרה זה ביקשה התביעה מהשופט עבד אל-רחמן זועבי, בנצרת, לעצור את קובי.

סיפורו סוחט דמעות. סניי גורו של הנאשם, עורך-הדין דרור מקרין, הביא בפני בית-המישפט כמה מיסמכים רואיים וסיפור סוחט דמעות הסתבר כי קובי הצעיר חולה במחלת עיניים קשה. מזה שנים קרועות הרשתית והי קרנית של עיניו, ומצבו המחמיר מיום ליום. הסניגור שיכנע את בית-המישפט בתעודות הרפואיות שהגיש, כי קובי עלול להתעורר תוך זמן קצר, וכי יהיה זה אכזי זרי מאוד לשלחו לבלות בבית מעצר את החודשים שנותרו לו לראות. "גם אם יורשע ויידון לי מאסר" טען הפרקליט "הרי אם יתעורר לא יוכלו להחזיקו במאסר, שהרי לא יכניסוהו לבית-הסוהר עם כלב-נחיה."

השופט השתכנע ממצבו הרפואי של קובי, ושיחרר אותו בערובה.